

Ales de Dumnezeu: o privire în învățătura predestinării

Întrebarea referitoare la predestinare, respectiv la voința proprie este o chestiune permanentă în trupul lui Hristos. Sunt mulți care spun că Dumnezeu a ales deja pe aceia care vor fi mântuiți și numai aceștia și nimeni alții vor fi mântuiți. Potrivit cu această părere și prin urmare cu acest punct de vedere, dacă cineva va fi mântuit sau nu, nu este neapărat o chestiune dacă lui i se face sau nu cunoscut Cuvântul și dacă el crede Cuvântul. Cu toate că el trebuie în orice caz să facă aceasta, el poate face aceasta numai pentru că Dumnezeu l-a prevăzut pentru mântuire, l-a ales. Dar dacă Dumnezeu nu l-a predestinat, nu l-a ales, în sensul că Dumnezeu nu l-a ales prin cineva, atunci el nu va fi mântuit. Deci definitiv depinde numai de Dumnezeu cine va fi mântuit și pe cine El l-a „predestinat”, l-a ales să fie mântuit, în sensul acestui punct de vedere. Aceștia, pe care Dumnezeu i-a ales să fie mântuiți, vor fi mântuiți și aceia, pe care El nu i-a ales (ceea ce momentan înseamnă: pe aceștia i-a respins de la mântuire) nu vor fi mântuiți. Aceasta este definitiv o învățătură foarte confortabilă, căci ea aruncă responsabilitatea mântuirii asupra lui Dumnezeu, adică, din acest punct de vedere, că Dumnezeu a ales deja pe aceia care trebuie să fie mântuiți. Deci, dacă tu consideri că nu ar trebui să spui Evanghelia altora ... nu-i nici o problemă! Dumnezeu a știut aceasta și El nu a trimis pe nimeni la tine care trebuie să fie mântuit. În cele din urmă fiecare care trebuie să fie mântuit, va ajunge mântuit, indiferent cum ... totul depinde de Dumnezeu. Părerea mea personală este că, indiferent cât de confortabilă este această învățătură, ea este o învățătură foarte falsă și periculoasă. La fel eu cred, că această învățătură este răspunzătoare, cel puțin parțial, pentru pasivitatea multor oameni cu privire la transmiterea Cuvântului. Oamenii nu se simt cu adevărat răspunzători să dea Evanghelia mai departe, căci în cele din urmă, și corespunzător acestui mod de a vedea lucrurile, cine va trebui să fie mântuit va ajunge să fie mântuit. Eu sunt categoric împotriva acestei atitudini! Eu cred, conform Bibliei, că Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru **TOȚI** oamenii, aceasta înseamnă că alegerea Lui pentru mântuire este: **ORICINE!** Concluzia inversă înseamnă că punctul de vedere, că Dumnezeu ar vrea să mântuiască pe unii oameni și pe alții să nu-i mântuiască nu este corect.

Mântuirea: alegerea lui Dumnezeu pentru oricine

Pentru a cunoaște dorința lui Dumnezeu cu privire la mântuire începem cu 1 Timotei 2.4. Acolo citim:

„Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.”

Pe cine vrea Dumnezeu să mântuiască? Care este voia Lui cu privire la mântuire? Ce vrea El, ce dorește El? Așa cum ne spune versetul acesta, El dorește, vrea, ca toți oamenii să fie mântuiți. „Toți oamenii” înseamnă **TOȚI**. El nu alege simplii oameni, și pe alții nu-i alege, și El nu a dat pe Fiul Său numai pentru unii. În loc de aceasta El a dat pe Fiul Său pentru toți oamenii, pentru oricine de pe pământul acesta și El Își dorește ca oricine de pe pământul acesta să fie mântuit. Aceasta este voia, dorința, rugămintea, alegerea declarată! Aici este ceea ce versetul 5 și 6 al aceleiași epistole spune:

1 Timotei 2.5-6: *Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare **PENTRU TOȚI**, mărturia ar fi trebuit dată la timpul ei.*

Pentru câți S-a dat Isus ca preț de răscumpărare? Nu numai pentru câțiva, ci pentru TOȚI, frați și surori. Isus a plătit prețul pentru oricine și El a făcut-o cu intenția ca oricine să poată savura mântuirea. Când El a făcut aceasta, nu este reprobabil dacă spui că Dumnezeu a ales în definitiv numai câțiva dintre TOȚI pentru care Isus Hristos a murit și restul, care nu au fost aleși, vor fi respinși? Imaginează-ți că mergi într-o închisoare și pentru că iubești mult pe toți cei închiși, plătești cel mai mare preț posibil – pentru Dumnezeu era prețul Fiului Său – ca să-i eliberezi. Câți vrei să-i vezi liberi? Pariez, pe TOȚI. Acum imaginează-ți, că unii vor mai bine să rămână în închisoare. Cum te-ai simți? Nu ai fi îngrijorat și întristat din cauza aceasta? Tu ai plătit cel mai mare preț pentru ei! Tu vrei să-i vezi liberi! Ai fi deosebit de întristat să-i vezi în continuare ca întemnițați, și la fel gândește și Dumnezeu. El ne-a dat pe Fiul SĂU, El a plătit cel mai mare preț posibil pentru oricine și, ascultă: El dorește ca oricine să aibă acest avantaj pe care El l-a făcut posibil. El dorește ca oricine să fie eliberat „de sub puterea întunericului și să fie strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Aici este ceea ce binecunoscutul pasaj din evanghelia după Ioan 3.16, deseori citat, spune:

Ioan 3.16-18: *Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca **ORICINE** crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, **CI CA LUMEA SĂ FIE MÂNTUITĂ PRIN EL**. Cel care crede în El nu este judecat; dar cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.*

Dumnezeu a iubit lumea (ca să folosim exemplul nostru cu cei închiși: El a iubit pe TOȚI cei închiși, nu numai pe unii) și El a dat pe Fiul Său pentru toată lumea, pentru ORICINE. De ce? „AȘA CA TOATĂ LUMEA SĂ FIE MÂNTUITĂ PRIN EL.” Când Dumnezeu a dat pe Fiul Său, El nu a avut în vedere numai o parte a lumii, ci lumea întreagă. El nu dorește să elibereze numai câțiva întemnițați, ci dorește să elibereze pe TOȚI cei închiși. Mântuirea este alegerea lui Dumnezeu pentru oricine, căci prețul enorm a fost plătit pentru oricine. Nu este nimeni pe pământ pentru care Dumnezeu să nu fi făcut această alegere.

Ce vrea să spună Cuvântul, când vorbește despre cei aleși?

Să fi ales înseamnă că cineva m-a ales, aceasta înseamnă, eu sunt alegerea lui. Așa cum am citit pe ultima pagină, voia declarată a lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie mântuiți, și pentru scopul acesta Dumnezeu a plătit cu viața Fiului Său. Deci dacă Dumnezeu vrea să salveze pe toți oamenii, aceasta înseamnă că alegerea lui Dumnezeu este mântuiscă pe oricine. Și dacă aceasta este alegerea lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu pentru oricine, ce înseamnă ea pentru fiecare cu privire la mântuire? Înseamnă să fi **ALES**. Cu alte cuvinte, dacă Cuvântul lui Dumnezeu se referă la noi ca aleși și selecționați, în nici un caz nu înseamnă a fi selecționat în raport cu alții, care după cum se presupune nu au fost selecționați. TOȚI au fost selecționați pentru mântuire, aceasta este alegerea și voia lui Dumnezeu cu privire la orice om

(cu toate că în mod evident nu orice om acceptă oferta aceasta). Mântuirea este alegerea lui Dumnezeu, voia Sa, pentru orice om și de aceea cu privire la mântuire toți oamenii sunt aleși prin El. Dar, nu oricine vrea să primească această ofertă și rezultatul este că ei vor merge în pierzare. Însă ei nu sunt pierduți pentru că Dumnezeu nu i-a ales pentru mântuire, ci pentru că ei au respins oferta lui Dumnezeu. La fel noi nu suntem mântuiți, pentru că Dumnezeu ne-a ales pe noi în loc să aleagă pe alții, care după cum se spune nu au fost aleși. În loc de aceasta noi suntem mântuiți, pentru că am acceptat oferta lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu a făcut-o pentru noi și pentru alții. Mântuirea este o chestiune de credință. Întrebarea este, care oameni au ales pe Dumnezeu și nu, pe care oameni i-a ales Dumnezeu. Cât Îl privește pe Dumnezeu, nu este nici o întrebare în privința aceasta: El a ales pe **ORICE** om pentru mântuire și în cele din urmă a dat pe Fiul Său. Să privim încă odată pasajele Scripturii:

Faptele Apostolilor 10.43: *Toți profeții mărturisesc despre El că, prin Numele Său [Isus Hristos], ORICINE crede în El primește iertarea păcatelor.*

Romani 9.33; 10.11: *ORICINE crede în El nu va fi dat de rușine.*

1 Ioan 5.1: *ORICINE crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu.*

Ioan 11.26: *Și ORICINE trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată.*

Ioan 3.16: *... pentru ca ORICINE crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.*

Ioan 12.46-48: *Eu am venit ca lumină în lume, pentru ca ORICINE crede în Mine să nu rămână în întuneric; și dacă cineva aude cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; pentru că n-am venit ca să judec lumea, ci CA SĂ MÂNTUIESC LUMEA. Pe cine Mă respinge pe Mine și nu primește cuvintele Mele, are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua de apoi.*

Privește la toate cuvintele „oricine” din aceste versete. **ORICINE**, indiferent cine este el – la aceasta se referă cuvântul **ORICINE** – trebuie să fie mântuit sau nu, bazat pe faptul că el crede sau nu crede. Dacă el crede, va fi mântuit, căci aceasta este oferta lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu pentru el. Dar dacă nu crede, atunci nu va fi mântuit. În orice caz aceasta nu este alegerea lui Dumnezeu, nu este voia lui Dumnezeu pentru el, dar va avea loc una sau alta pe baza alegerii pe care acest om a făcut-o. Așa de simplu este.

Rezumând: sunt două feluri de selecționări. Una din selecționări este să preferi pe cineva înaintea altuia. Cu alte cuvinte, eu te aleg pe tine în locul altei persoane. În acest sens, cu privire la învățătura despre alegere, Dumnezeu ne-a ales pe noi și a respins pe ceilalți. El ne-a predestinat pentru mântuire pe noi, cei care suntem creștini credincioși, dar nu pe ceilalți. Ceilalți nu au fost aleși, din acest punct de vedere. Poate fi părerea aceasta corectă? Nu, căci dacă studiem celelalte pasaje, pe care le-am citat, Dumnezeu vrea, este alegerea Lui, ca oricine să fie mântuit și exact cu această intenție, adică mântuirea oricărui om, a dat pe Fiul Său. Drept urmare alegerea și predestinarea, care este amintită în Efeseni 1.3-7 – „după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în

dragoste; El ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogăția harului Său” – nu are înțelesul că noi am fost aleși ÎN LOCUL ALTORA, după cum se afirmă, și că numai noi am fost aleși pentru mântuire. Aceeași ofertă – mântuirea – Dumnezeu a făcut-o oricui, atunci când El a dat pe Fiul Său pentru noi. Ca și cei închiși din exemplul nostru: oricine a fost ales să aibă parte de libertate. Sunt eu îndreptățit să vorbesc acestor foști întemnițați, care au primit oferta mea, și să le spun „Tu ai fost ales pentru libertate”, „eu te-am predestinat pentru aceasta”, „tu ești alegerea mea”? Da, sunt absolut îndreptățit să fac aceasta. Deoarece aceasta este alegerea mea și pentru aceia care sunt încă în închisoare, dacă spun „ales” aceasta în nici un caz nu este așa că aceștia au fost privilegiat aleși înaintea acelor care au respins oferta mea. Și pentru ei este valabilă oferta mea, ca ei să fie liberi. Dumnezeu Însuși ne-a ales, însă NU ÎN LOCUL ALTORA. Dumnezeu nu alege numai ce-I place și îi selecționează pe oameni, ca să fie mântuiți. Dacă ar face așa, ar avea în vedere fața omului, dar El nu o face:

Faptele Apostolilor 10.34: *Cu adevărat, înțeleg că Dumnezeu nu este părtinitor.*

În loc de aceasta, Dumnezeu vrea să fie găsit de oricine Îl caută. Realmente El caută oamenii, care Îl caută, pentru ca să Se poată revela lor:

Psalm 14.2: *Domnul a privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu.*

Deuteronom 4.29: *Și de acolo vei căuta pe Domnul Dumnezeul tău și-L vei găsi, dacă-L vei căuta cu toată inima ta și cu tot sufletul tău.*

Dacă cineva caută pe Dumnezeu, dacă el Îl invită să i Se descopere și face aceasta cu toată seriozitatea, atunci Dumnezeu i se va arăta 100%. El este Acela care îl atrage la Sine. Însă aceasta nu este ceea ce Dumnezeu va face numai pentru el. Este ceea ce Dumnezeu face pentru fiecare care Îl cheamă. Dumnezeu privește spre oamenii care Îl caută și spre aceia care încearcă cu toată inima să-L găsească. Aceasta nu este ceva care va avea loc cândva pentru anumiți oameni. În loc de aceasta este o LEGE, prescrisă prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cineva invită la sine din toată inima pe Dumnezeu, Dumnezeu i Se va arăta 100% și îl va atrage la Sine. În acest sens este ceea ce noi trebuie să înțelegem ce este argumentat în evanghelia după Ioan, unde se spune:

Ioan 6.4: *Nimeni nu poate veni la mine, dacă nu-L atrage Tatăl care M-a trimis.*

Mulți oameni iau pasajul acesta și spun: „vezi, totul depinde de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vrea, atunci atrage pe oameni la Sine. Dacă nu vrea, nu-i va atrage la Sine.” Să interpretezi aceste pasaje în felul acesta, înseamnă că faci pe Dumnezeu unul care are în vedere fața omului și să ignorezi că Isus a murit pentru TOȚI, așa că TOȚI trebuie să fie mântuiți. Dumnezeu nu alege după preferință pe oamenii pe care vrea să-i atragă la Sine. El vrea să Se arate tuturor care Îl caută. Este o lege spirituală, pe care Dumnezeu a dictat-o. Despre aceasta vom afla mai mult în secțiunea următoare.

Mântuirea. Responsabilitățile lui Dumnezeu și responsabilitățile noastre

Desigur Dumnezeu joacă un rol în mântuire, rolul cel mai important. Dar și noi avem responsabilitatea noastră proprie și rolul dat nouă de Dumnezeu. 2 Corinteni 5.18-21 ne arată clar îndatoririle noastre în împăcarea între om și Dumnezeu. Acolo citim:

2 Corinteni 5.18-21: *Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și NE-A DAT SLUJBA ÎMPĂCĂRII: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și PUNÂND ÎN NOI CUVÂNTUL ÎMPĂCĂRII. SUNTEM DECI AMBASADORI PENTRU HRISTOS; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos, Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.*

Când Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său, El a împăcat lumea cu Sine Însuși. Cu alte cuvinte ușa către Dumnezeu este acum deschisă. Și ca să folosim încă o dată exemplul cu întemnițaii, ușile închisorii sunt toate deschise. Dar întemnițaii sunt orbi. Ei nu pot vedea. Ei sunt orbiți de dumnezeul lumii acesteia, de diavolul, și nu văd că au salvarea. Așa trebuie să se spună oamenilor: „Ușa către Dumnezeu este acum deschisă! Vă rugăm, împăcați-vă cu Dumnezeu. Pe Acela, care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.” Să spui aceasta, să aduci pe oameni la Domnul, aceasta este slujba împăcării. Și cine are această slujbă? Răspunsul este foarte simplu: **NOI**. Este responsabilitatea noastră să spunem oamenilor despre aceasta. Noi suntem ambasadorii pentru Hristos. Dacă dorești ceva de la o țară străină, atunci trebuie să iei legătura cu ambasada țării respective, cu reprezentanții, cu ambasadorii țării. Pentru Dumnezeu **NOI** suntem ambasadorii. Dumnezeu deschide ușile închisorii, El deschide ușile spre El. El a împăcat lumea cu Sine Însuși, prin aceea că a dat pe Fiul Său. Acum noi, întemnițaii de odinioară, cei orbiți de odinioară, trebuie să spunem celor care sunt încă închiși și încă orbiți: „Veniți la Dumnezeu, ușa este deschisă!”

Mai multă claritate cu privire la responsabilități ne este dată în 1 Corinteni 3.5-6. Acolo citim:

Ce este deci Apolo? Și ce este Pavel? Slujitori PRIN CARE AȚI CREZUT și anume după cum i-a dat fiecăruia Domnul. Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a dat creșterea.

Observați reversul. Dumnezeu are o misiune, **ROLUL CEL MAI IMPORTANT CARE ESTE JUCAT**. Rolul de a da creșterea. Însă unul trebuie să semene și altul să ude. Și acest unul nu este Dumnezeu. Suntem noi! Este trimisul, și aceasta nu înseamnă clerul, ci noi, cei care avem slujba împăcării. Textul nu spune: „Dumnezeu a plantat, Dumnezeu a udat, Dumnezeu a dat creșterea”. Aici sunt cuprinși oameni, care au de făcut ceea ce Dumnezeu le-a dat să facă. Oameni care spun: „Dumnezeu este aici, împăcați-vă cu El”, și când acest om a intrat la Dumnezeu, lui Dumnezeu I-a reușit să-l atragă la Sine. De asemenea au fost oameni ca Apolo, care au udat sămânța semănată în inima oamenilor, care deschid Cuvântul lui Dumnezeu și împărtășesc cu ei adevărurile Cuvântului. Privește încă o dată la „**PRIN CARE ...**”, pe care l-am

marcat („... prin care ați crezut”). Aceasta înseamnă, că acești oameni au ajuns să creadă prin Pavel și Apolo. Ei au îndeplinit rolul pe care Dumnezeu li l-a dat. Ei sunt veriga intermediară, miniștrii împăcării, ambasadorii pentru Hristos, ei au avut rolul de a semăna și a uda. Dar imaginează-ți că noi am spune: „Dumnezeu este aici și Dumnezeu nu Se arată.” Îl va întâlni această persoană în acest caz? Oricât de mult ar dori ea, nu-L va întâlni. Dar Dumnezeu o va atrage, i se va arăta și Își va îndeplini rolul. Dacă drept urmare Ioan scrie, că nimeni nu vine la Tatăl, dacă Tatăl Însuși nu îl atrage, atunci aceasta este absolut adevărat; dacă Dumnezeu nu Se arată, nu aduce creșterea, atunci tu și eu putem uda și semăna cât vrem de mult și nu se va petrece nimic. Dar Dumnezeu se arată, atrage la Sine, dă creșterea. Întrebarea este însă, vom prelua noi rolul nostru, slujba împăcării, care ne-a fost încredințată, plantatul și udatul, acel „mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la **ORICE** făptură” (Marcu 16.15). Acestea nu sunt fapte ale lui Dumnezeu, ci sunt rolurile încredințate nouă.

Concluzie

Ca să rezumăm aceasta, iubit frate: învățătura că Dumnezeu preferă pe unii oameni în locul altora, că El, după cum se afirmă, nu ar fi ales pe unii oameni, este o învățătură confortabilă și foarte falsă. Oferta lui Dumnezeu, voia Sa, este ca oricine să fie mântuit și să ajungă la cunoașterea adevărului. Dacă oferta lui Dumnezeu este pentru oricine, ce este atunci acest oricine? **MÂNTUIT!** Dacă cineva este cu adevărat mântuit sau nu, depinde dacă el vrea să creadă. Dacă vrea să creadă, el va fi mântuit. Dar dacă nu vrea să creadă, atunci nu va fi mântuit. Are Dumnezeu un rol în aceasta? Da, El are rolul cel mai important: după ce un om a invitat pe Dumnezeu în inima sa, pentru ca El să i Se reveleze, Dumnezeu Se va arăta și îl va atrage la Sine. Aceasta este atragerea la Sine a Tatălui, despre care a vorbit Isus. Oricui i s-a revelat Dumnezeu, acela știe despre ce vorbesc. Această revelare a lui Dumnezeu nu este ceva care stă pe picioare nesigure, ci este ceva la care El S-a obligat și se bazează pe Cuvântul Său. Dumnezeu Se va arăta 100% dacă cineva Îl caută cu toată seriozitatea.

Deci cu privire la noi, Dumnezeu **NE-A DAT** slujba împăcării, slujba semănării Cuvântului și a udării. El dă creșterea (atrage la Sine), dar a semăna și a uda, a face pe Dumnezeu cunoscut oamenilor, slujba împăcării, aceasta El ne-a dat-o nouă. Învățătura că Dumnezeu a ales numai anumiți oameni pentru mântuire, ceea ce implică înseamnă că pe ceilalți oameni El nu i-a ales și prin aceasta îi va trimite în iad, este o învățătură absolut falsă, care îi adoarme pe oameni, deoarece ei gândesc că Dumnezeu alege numai pe aceia pe care vrea El. Aceasta nu este adevărat. Noi avem responsabilitatea, frați și surori, să dăm Cuvântul mai departe, să folosim posibilitățile să împrăștiem Evanghelia, este ceva care depinde de noi. Dați Cuvântul lui Dumnezeu mai departe, spuneți celor captivi: „ieșiți din închisoare”. Dacă ei vor ieși sau nu, aceasta este responsabilitatea lor. Dar este responsabilitatea noastră să le spunem. Este responsabilitatea noastră să le arătăm pe Tatăl. Cât Îl privește pe Tatăl, El îi vrea cu toată inima! El a plătit pentru ei același preț pe care l-a plătit și pentru noi și El îi primește cu aceleași brațe deschise cu care El ne-a așteptat și pe noi.